ประวัติ

หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม

จาก "อภินิหาร ๙ พระอาจารย์"

หลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติฯ

จาก "อาณาจักรพระเครื่อง"

นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

พ่อเกลื่อน ใยเสถียร

วัดมกุฎกษัตริยาราม

วันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

ชาตะ พ.ศ. ๒๔๓๒ (ปีขาล)

มรณะ ๑๗ มีนาคม ๒๕๑๖

8820

ประวัติ

คุณตาเกลื่อน ใยเสถียร

ประวัติที่ข้าพเจ้าได้มานี้ฟังมาจากคำพูดของคุณตาเองท่านได้เล่าให้ฟังนานแล้ว เท่าที่พอจะจดจำได้ก็ไม่มากนัก

คุณตาเกิดใน พ.ศ. ๒๔๓๒ ที่ตำบลบางหลวง อ. บางบาล จ. พระนครศรีอยุธยา เป็นบุตรของนายเขม นางเคลือบ มีพี่น้องรวม ๒ คน คือ

๑. นายเกลื่อน ใยเสถียร
๒. นายเผื่อน ใยเสถียร (ถึงแก่กรรม)

การศึกษาขั้นต้นศึกษาที่ ร.ร. วัดเบญจมบพิตร สมัยนั้นเป็นสมัยของสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง ไม่ทราบแน่ชัดว่าเรียนจบชั้นอะไร พอจบการศึกษาแล้วก็เดินทางกลับไปอยู่ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาตามเดิม และได้สมัครเป็นลูกเสือในกองเสือป่า ของพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ต่อมาได้รับราชการเป็นเสมียนสำนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อมีการสอบทนายความกันคุณตาได้เข้าร่วมสอบเป็นทนายความชั้น ๒ สอบได้มีสิทธิว่าความในเขตที่จำกัดตามระเบียบของกระทรวง ฯ ตั้งแต่นั้นมาคุณตาก็รับว่าความ

ตลอดมา จนกระทั่งอายุเข้าสู่วัยที่จะต้องพักผ่อนร่างกายแล้ว คุณตาก็เดินทางมาพระประแดง และมาพักอยู่อย่างสงบที่นั่น แม้แต่ลูกความของคุณตาเองยังไม่มีใครทราบเลยว่าคุณตาอยู่ที่ไหน นอกจากลูกหลานเท่านั้น

ชีวิตทางด้านครอบครัว คุณตามีภรรยา ๒ คน คือ นางเขียว ใยเสถียร (ถึงแก่กรรม) และ นางสว่าง ใยเสถียร มีบุตรและธิดา เกิดจากภรรยาทั้งสอง รวม ๕ คน คือ

๑. พ.ต.ต. ถนอม ใยเสถียร ๒. นางชลอ อุดมผล ๓. ร.ต.ท. พิธ ใยเสถียร	นางเขียว ใยเสถียร
๔. นางสุนันท์ กลิ่นอดุง ๕. นางคนึงนิจ กล่ำพลบ	นางสว่าง ใยเสถียร

ปกติคุณตาเป็นคนมีสุขภาพดี ไม่เคยต้องป่วยไข้ถึงกับต้องนอนรักษาตัวเป็นเวลานาน ๆ เลย เวลาที่คุณตารู้สึกตัวว่าจะเป็นอะไร พวกยาที่ขายตามร้านขายยาดูไม่ค่อยมีความหมายสำหรับคุณตาเท่าใดนัก เพราะในสมองของคุณตารวบรวมตำรับยาแผนโบราณที่สามารถจะรักษาโรคทั่ว ๆ ไปได้อย่างวิเศษนัก สามารถจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างดีเยี่ยม หลานจำได้ว่าตั้งแต่จำความได้จนถึงวาระสุดท้ายของคุณตา คุณตาดื่มแต่น้ำชามาตลอด ไม่

เคยดื่มน้ำธรรมดาเลย และก็น้ำชาอีกนั่นแหละที่เป็นกระสายยาที่ดีที่สุดของคุณตา

คุณตาเป็นคนใจร้อน แต่กับลูกหลานนั้นคุณตายิ้มรับเสมอ หลานยังจำได้ดีว่าเวลาที่ใครไปมาหาคุณตา ๆ จะนั่งดื่มน้ำชาไปคุยไปด้วยหน้าตาท่าทางที่เป็นมิตรกับคนทุกคน คุณตาชอบอ่านหนังสือมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือที่เขียนโดย "พุทธทาสภิกขุ"

มาเมื่อใกล้จะหมดอายุของคุณตา ๆ แน่นิ่งไม่ยอมพูดจา ไม่ยอมรับรู้ความทุกข์ร้อนของลูก ๆ หลาน ๆ ที่อยากจะให้คุณตากลับมาเป็นคุณตาที่เคยพูดเคยจา เคยเล่าเรื่องอะไรต่ออะไรให้ฟังอีก ตามธรรมดาคุณตาเป็นคนใจแข็ง ไม่ยอมอ่อนให้กับโรคภัยที่คอยจะมาเบียดเบียนกับคนแก่ ๆ อย่างคุณตาเลย แต่คงจะเป็นการสุดวิสัยของคุณตาจริง ๆ แล้ว ท่านจึงต้องนอนแน่นิ่งอยู่ในสภาพเช่นนั้น

วันนั้น วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๑๖ หลานไปเยี่ยมคุณตาที่บ้าน ท่านไม่ยอมเผยอแม้แต่ริมฝีปาก ได้แต่นอนหลับตาหายใจออกยาว ๆ เพียงพอขึ้นบันไดบ้านก็ได้ยินเสียงหายใจแล้ว พวกลูกหลานต่างก็นั่งคอยดูอาการของคุณตาอยู่ด้วยความกังวลใจ พอเช้าวันรุ่งขึ้นจึงได้ตัดสินใจพาไปโรงพยาบาลพระปิ่นเกล้าฯ คุณตาก็ยังหลับอยู่อย่างนั้น ไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น เท่าที่ทราบคุณ

หมอบอกว่าคุณตาเป็นโรคเบาหวาน เส้นโลหิตฝอยในสมองแตก หมอก็ช่วยอย่างสุดความสามารถแล้ว ก็ยังไม่มีอะไรดีขึ้น จนกระทั่งวันที่ ๑๗ มีนาคม เวลา ๙.๑๐ น. คุณตาก็สิ้นใจอย่างสงบ รวมอายุได้ ๘๕ ปี

ในที่สุดนี้หลานขอให้บุญกุศลที่คุณตาได้ทำมาทั้งหมดครั้งเมื่อคุณตายังมีชีวิตอยู่ จงดลบันดาลให้ท่านไปสู่สุคติในสัมปรายภพเทอญ

จากหลาน

ไว้อาลัยแด่คุณพ่อ

ในการจากไปของคุณพ่อครั้งนี้ ลูกไม่มีความสามารถที่จะฉุดคร่าไว้ได้ ถ้ามีทางขัดขวางการจากของคุณพ่อนี้ ถึงกับเสี่ยงชีวิต ลูกก็จะพยายามให้ถึงที่สุด แต่ครั้งนี้ท่านจากไปตามกาลเวลาที่มนุษย์ทุกคนจะหลีกเลี่ยงไม่พ้น

ลูกรู้สึกเศร้าใจมาก ที่ขาดคุณพ่อไปเสมือนลูกขาดร่มโพธิ์ร่มไทร หรือพระประจำชีวิตไป สุดท้ายนี้ลูกขอให้วิญญาณของคุณพ่อไปสู่สุคติเทอญ.

จากลูก ๆ ทุกคน

"ประวัติหลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม"

....โดย "สมบัติ คงสร้อย"

ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เป็นสถานที่เกิดของหลวงพ่อเงิน หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งตามสมณศักดิ์ว่า "พระราชธรรมาภรณ์" เจ้าอาวาสวัดดอนยายหอม ซึ่งนับว่าเป็นเกจิอาจารย์ที่ดังมากในปัจจุบันนี้ บรรดานักเลงพระเครื่องและเกจิอาจารย์ต่าง ๆ ย่อมเป็นที่รู้จักกันดี เพราะมีพิธีพุทธาภิเษกที่ไหนจะมีหลวงพ่อเงินไปร่วมด้วยทุกครั้งไป สมัยเมื่อไม่นานมานี้ หลวงพ่อเงินไม่เคยอยู่วัดเลย เพราะติดนิมนต์เป็นประจำ แต่ในปัจจุบันนี้หลวงพ่อเงินชราภาพมากแล้ว จึงไม่ค่อยจะรับนิมนต์ นอกจากพิธีใหญ่ ๆ หรือเจ้าภาพที่หลวงพ่อเงินขัดไม่ได้เท่านั้น หลวงพ่อเงินจึงจะไปในพิธีนั้น ๆ

ประวัติหลวงพ่อเงินที่จะนำมาเล่านี้ ทางผู้เขียน "อภินิหาร ๙ พระอาจารย์" ได้รับความร่วมมือจากท่านพระครูประกาศสมาธิคุณ ท่านภทฺทสารี ภิกขุ คุณชื่น ทักษิณานุกูล และคุณประจวบ สาเกตุ ผู้เขียนจึงขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้กล่าวนามมาแล้ว เพราะประวัติของหลวงพ่อเงินสลับซับซ้อน ต้องประติดประต่อกันหลายฝ่าย จึงจะรวบรวมมาได้

หลวงพ่อเงินเป็นบุตรของ พ่อพรม แม่กรอง ด้วงพูลเกิด มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งหมด ๗ คน หลวงพ่อเงินเป็นบุตรคนกลาง พ่อพรมในขณะนั้นมีชื่อเสียงมาก เพราะเป็นผู้เชี่ยวชาญในทางไสยศาสตร์ ถึงแม้จะเป็นฆราวาส แต่มีประชาชนเลื่อมใสศรัทธามาก เพราะพ่อพรมเคยบวชเป็นพระ และได้ศึกษาวิชาเหล่านี้มาอย่างดี เมื่อลาเพศออกมาครองเรือน ตั้งหน้าประกอบอาชีพอันสุจริตตลอดมา ประชาชนก็ยังนับถืออย่างไม่เสื่อมคลาย พ่อพรมจึงเป็นผู้วางพื้นฐานทางด้านจิตใจให้แก่หลวงพ่อเงินในวัยเด็กจนมาเป็น "หลวงพ่อเงิน" แห่งดอนยายหอมในปัจจุบันนี้

เด็กชายเงินในวัยเด็กพอเริ่มจำความได้ ก็มีความประพฤติแสดงออกว่า จะเป็นบุรุษผู้รุ่งโรจน์ต่อไปในทางศีลธรรมภายหน้าทั้ง ๆ ที่เป็นเด็กน้อยชอบเล่นตามประสาของเด็กไม่ชอบการเล่นที่หยาบคายไร้ศีลธรรม ไม่อย่างเด็กอื่น ตรงกันข้ามมีใจเผื่อแผ่โอบอ้อมอารีต่อเพื่อน ๆ และสัตว์ทุกชนิด รักความสะอาดเรียบร้อยผิดกับเด็กลูกชาวบ้านทั่วไป

วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๔๕๓ นายเงินก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ณ พระอุโบสถวัดดอนยายหอม โดยมีชื่อตามภาษาบาลีว่า "พระภิกษุเงิน จนฺทสุวณฺโณ" โดยมีพระปลัดฮวย วัดดอนยายหอม เป็นพระอุปัชฌายะ

หลังจากได้บวชเป็นพระแล้ว พระภิกษุเงินก็ได้เล่าเรียนบทสวดมนต์ทุกบทที่พระท่านใช้สวดไม่ว่าบททำวัตร หรือเจ็ดตำนานและสิบสองตำนาน พระภิกษุเงินสวดได้หมด บวชได้ไม่ทันถึงพรรษา พระภิกษุเงินก็สามารถท่องพระปาฏิโมกข์ได้จบทุกบท ทุกตอน อย่างคล่องแคล่ว น่าอัศจรรย์ยิ่ง เมื่อมีเวลาว่างก็ฟื้นฟูคาถาอาคมเก่า ๆ ที่พ่อพรมเคยสอนไว้จนคล่องแคล่ว มิช้ามินานก็สามารถใช้คาถาอาคมขลังได้เหมือนพ่อพรมไม่ผิดเพี้ยน

ในพรรษาต่อมา พระภิกษุเงินก็เริ่มเรียนวิปัสสนากรรมฐาน ตามแนวที่พ่อพรมเคยสอนไว้ ได้ใช้เวลาอยู่กับการปฏิบัติถึงห้าปีเต็ม จนจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ขึ้น มองเห็นภัยของการครองเรือนมากขึ้น ผลที่สุดก็ได้ตัดสินใจออกหาที่วิเวก ด้วยการเดินธุดงค์ ปีนั้นเป็นปีที่หกแห่งชีวิตสมณะ พระภิกษุเงินเข้านมัสการลา พระปลัดฮวยออกจาริกมุ่งไปทางทิศเหนือ หมายเอาดงทึบในแถบจังหวัดลพบุรีและสระบุรีเป็นที่หมาย ค่ำไหนก็ปักกรดพักแรมที่นั่น เรื่องอาหารข้าวน้ำมิได้คำนึงถึง อดบ้างฉันบ้าง สุดแท้แต่จะมีใครนำมาถวายด้วยศรัทธา ตอนแรกพระภิกษุเงินกำหนดไว้ว่า จะไปแค่ลพบุรีสระบุรีเท่านั้น เสร็จแล้วจะวกกลับมาจำพรรษาที่วัดดอน-ยายหอมใหม่ แต่เมื่อได้รับรสของความวิเวกเข้าก็เลยไม่คิดจะกลับตามกำหนด คงเดินไปเรื่อย ๆ จนย่างเข้าเขตจังหวัดนครสวรรค์

และพร้อมกันนั้นก็ได้เผชิญกับสัตว์ร้ายนา ๆ ชนิด ในท้องที่หลายแห่ง บางครั้งเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ครั้งหนึ่งพระภิกษุเงินได้ปักกรดลงข้างบึงแห่งหนึ่ง เมื่อสวดมนต์และแผ่เมตตาเรียบร้อยแล้วก็ได้เอนกายลงนอน ตกดึกต้องสะดุ้งตื่น เพราะมีเสียงประหลาดดังอยู่ใกล้ ๆ ต่อมาจึงรู้ว่าเป็นเสียงจรเข้ ซึ่งมาชุมนุมกันเป็นจำนวนร้อยทีเดียว เสียงฟาดหางและขบปากดังโผงผาง ๆ อยู่ไม่ขาดระยะ และเสียงนั้นก็ใกล้เข้ามาทุกขณะ จึงได้ลุกขึ้นสวดมนต์และแผ่เมตตาอีกครั้ง สักครู่เสียงนั้นก็ดังห่างออกไป จนใกล้รุ่งจึงเงียบ ภายหลังรู้จากชาวบ้านว่าตรงนั้น คือบึงลาดตาล แหล่งชุมนุมจรเข้

เช้าอีกวันหนึ่ง พระภิกษุเงินได้เดินธุดงค์ผ่านเข้าไปในเขตทหารซ้อมรบ โดยทหารเอารูปหุ่นมาติดตั้งไว้เป็นเป้าสมมติเป็นข้าศึก และใช้ปืนยิงไปที่รูปหุ่นนั้น พระภิกษุเงินเดินเข้าไป พอรู้สึกตัวว่าอะไรเป็นอะไร ก็ได้ยินเสียงปืนดังราวกับข้าวตอกแตก ลูกปืนดังหวีดหวาดอยู่รอบตัวเสียแล้ว เมื่อรวบรวมสติได้ก็เหลียวมองไปโดยรอบเห็นธงแดงปักอยู่ก็รู้ได้ด้วยสัญชาติญาณว่า ได้เข้ามาอยู่ในเขตอันตรายเสียแล้ว จะเดินหน้าหรือถอยหลังก็มีผลเท่ากัน พระภิกษุเงินได้หยิบเอาพระเครื่องหลวงพ่อรุ่ง จากย่ามมาถือไว้แล้วน้อมจิตระลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัยพลางอธิษฐานว่า "ด้วย

บารมีแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากอาตมามีวาสนาบารมีที่จะรับใช้ปวงชนและเป็นที่พึ่งแก่สัตว์โลกต่อไปแล้ว ก็ขออย่าให้คมอาวุธที่ปลิวมาในอากาศดังห่าฝนนี้แตะต้องเรือนร่างของอาตมาได้เลย" ด้วยอำนาจแห่งศักดิ์สิทธิ์ ปรากฏว่ากระสุนเหล็กที่ปลิวมามิได้ระคายผิวของพระภิกษุเงินเลย

หลังจากกลับจากเดินธุดงค์มาอยู่ที่วัดดอนยายหอมแล้ว พ่อพรมก็ได้จัดการแบ่งมรดกให้ แต่พระภิกษุเงินไม่ยอมรับมรดกใด ๆ ทั้งสิ้น พ่อพรมจึงได้รวบรวมเงินที่เป็นส่วนของพระภิกษุเงินนำไปถวายไว้ที่ปลัดฮวย เจ้าอาวาสวัดดอนยายหอม เพื่อเป็นทุนในการสร้างกุฏิ หรือศาลาของวัดต่อไปแต่ยังมิทันจะเริ่มลงมือก่อสร้าง พระปลัดฮวยก็มรณภาพเสียก่อน ศาลาขนาดมหึมาหลังนั้นมาเสร็จเรียบร้อยต่อเมื่อพระภิกษุเงินได้เป็นเจ้าอาวาสวัดดอนยายหอมแล้ว ต่อจากนั้นมา เมื่อมีคนมาหาพ่อพรมให้เสกเป่าต่าง ๆ พ่อพรมก็มักจะขอตัวโดยอ้างว่ามีธุระบ้าง ลืมไปบ้าง หรือแก่แล้วบ้าง และตอนสุดท้ายได้บอกว่า ได้ยกตำราไปถวายพระลูกชายที่วัดเสียแล้ว จึงได้บอกชาวบ้านให้ไปหาพระลูกชายที่วัด ผลที่สุดพระภิกษุเงินก็เลยต้องกลายเป็นพระหมออมยาพ่น ฝนยาหา ไปตามเรื่อง เพราะไม่อยากจะขัดใจญาติโยมทั้งหลาย ต่อมาไม่นาน

เพียงหกพรรษาเท่านั้น ก็ได้รับสมญานามจากชาวบ้านทั่วไปว่า "พระอาจารย์เงิน"

เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๔๕๙ ท่านเจ้าคุณพุทธรักขิต เจ้าคณะจังหวัดนครปฐม ได้เรียกกรรมการผู้ใหญ่ของวัดและพระภิกษุทั้งหมดในวัดดอนยายหอมมาประชุมพร้อมกัน โดยเจ้าคณะจังหวัดแจ้งว่า เจ้าอาวาสวัดดอนยายหอมองค์ปัจจุบันชราภาพมากแล้ว และอาพาธอยู่เป็นเนืองนิตย์ ไม่สามารถจะบริหารวัดวาอารามให้เจริญสืบไปได้ สมควรจะให้มีรองเจ้าอาวาสเพื่อดูแลวัด ให้ที่ประชุมเลือกเอาว่าเหมาะสมแก่พระภิกษุรูปใด ที่ประชุมได้เลือก "พระอาจารย์เงิน" เป็นรองเจ้าอาวาสตั้งแต่นั้นมาทั้ง ๆ ที่ท่านไม่เต็มใจอยากหาความวิเวกมากกว่า แต่ขัดศรัทธาในที่ประชุมไม่ได้

เมื่อได้รับตำแหน่งเป็นรองเจ้าอาวาส ก็เริ่มปฏิสังขรณ์วัดทันที เพราะในขณะนี้วัดกำลังทรุดโทรมอย่างมาก สิ่งแรกที่ทำคือซ่อมแซมพระอุโบสถ ซ่อมกุฏิ และย้ายกุฏิ ให้เป็นแถวเป็นแนวเป็นระเบียบเรียบร้อย พร้อมกับสร้างถนนเล็ก ๆ ก่อด้วยอิฐถือปูนเพียงชั่วเวลาไม่กี่เดือน สภาพอันเก่าทรุดโทรมก็ได้เปลี่ยนไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ครั้นถึง พ.ศ. ๒๔๖๖ พระปลัดฮวย อุปัชฌายะก็ถึงแก่มรณภาพด้วยโรคชรา ต่อจากนั้นวันที่ ๒ พฤษภาคม ศก

เดียวกัน ท่านเจ้าคุณพระพุทธรักขิต ก็ได้ประกาศแต่งตั้งพระอาจารย์เงินเป็นเจ้าอาวาสสืบมา

ในสมัยนั้น พระองค์เจ้าอาทิตย์ทิพยอาภา ได้ดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองนครปฐม พระองค์ได้ทราบกิตติศัพท์ของท่านอาจารย์เงินก็ได้เสด็จไปนมัสการจนถึงวัด เมื่อได้พบปะสนทนากันแล้ว พระองค์ท่านก็โปรดพระอาจารย์เงินเป็นอย่างยิ่ง สิ่งที่พระองค์ท่านโปรดมากที่สุดคือ การสักเลขยันต์อยู่ยงคงกระพันของท่านอาจารย์เงิน เพราะเป็นที่เลื่องลือกันนักว่า อยู่ปืน อยู่มีด และคงทนต่อคมอาวุธทุกชนิด พระองค์ก็ได้เสด็จไปนมัสการท่านอาจารย์เงินเกือบทุกอาทิตย์ ต่อมาปรากฏว่าลูกศิษย์บางคนที่ท่านอาจารย์เงินสักเลขยันต์ให้นั้น ได้เสียผู้เสียคนเป็นเสือไปก็มีเป็นต้นว่า เสือชม เสือเชย พระองค์เจ้าอาทิตย์ฯ ได้ทรงนิมนต์ให้ท่านเลิกเสีย และท่านก็ได้เลิกตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ แต่ของอย่างอื่นเป็นต้นว่า การลงผ้ายันต์ ตระกรุด และรดน้ำมนต์นั้นยังไม่เลิก เพราะท่านไม่สามารถจะขัดศรัทธาของชาวบ้านได้

เมื่อเป็นเจ้าอาวาสแล้ว ได้สร้างถาวรวัตถุไว้ในวัดหลายอย่าง และวัดนี้เจริญที่สุดจนกระทั่งบัดนี้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๔๖๖ อาจารย์เงินได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจข้อสอบพระปริยัติธรรม ณ สนามหลวง มณฑลนครชัยศรี หลัง

จากนั้นตำแหน่งเจ้าคณะตำบลว่างลง อาจารย์เงินก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะตำบลดอนยายหอม

วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๔๗๒ อาจารย์เงินได้รับแต่งตั้งเป็นพระปลัดของเจ้าคณะอำเภอเมืองนครปฐม วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๓ ได้รับตราตั้งเป็นพระอุปัชฌายะ ตั้งแต่นั้นมาชาวบ้านก็ได้ถวายนามเป็นการเทอดทูนคุณงามความดีของท่านว่า "หลวงพ่อเงิน" ย่านอำเภอสามพรานถึงบางแพ สมัยหนึ่งมีชื่อเสียงว่าเป็นดงนักเลงและอันธพาล เวลามีงานผู้คนมาชุมนุมกันมาน ๆ มักจะมีเรื่องตีศีรษะกัน ฟันกัน มิได้เว้น กล่าวกันว่านักเลงเหล่านั้นคงจะเกรงกลัวหลวงพ่อเงินพอใช้ เพราะเจ้าของงานมักจะประกาศโดยอ้างชื่อหลวงพ่อเงิน เพื่อให้นักเลงระงับความคิดที่จะก่อเรื่องยุ่ง หลวงพ่อเงินไม่แตะต้องเงินและทอง การเงินของวัดที่มีผู้บริจาค ซึ่งปีหนึ่งนับหมื่นนับแสน หลวงพ่อได้มอบให้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของกรรมการวัดทั้งสิ้น การใช้จ่ายจะเป็นอย่างไรสุดแต่กรรมการของวัด ซึ่งปรากฏว่า กรรมการวัดของหลวงพ่อเงินก็ปฏิบัติหน้าที่อย่างดียิ่ง ไม่เคยปรากฏว่าเงินทองได้สูญหายไปไหนทั้ง ๆ ที่มีเงินเข้าวัดปีหนึ่ง ๆ มากมายดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ ได้เกิดอุทกภัยทั่วประเทศ ชาวบ้านเดือดร้อนกันทั่วไป และเป็นที่แปลกและมหัศจรรย์ที่สุดก็คือ ตำบล

ดอนยายหอม ทั้ง ๆ ที่เป็นที่ลุ่มกว่าตำบลอื่น ๆ ในบริเวณเดียวกัน แต่น้ำไม่ท่วม น้ำกลับออกทางคลองแยกหน้าโรงสีบางเตย ไหลอ้อมตำบลดอนยายหอมผ่านไปโดยไม่ท่วม ชาวบ้านเรื่องลือกันว่า "หลวงพ่อเงินท่านใช้คาถาอาคมกั้นน้ำไว้" หลวงพ่อเงินรู้เรื่องเสียงเลื่องลือ ท่านหัวเราะและพูดว่า "ฉันจะไปกั้นน้ำได้หรือ ความจริงฉันให้เด็กมันพายเรือพาอ้อมไปดูทางตำบลเหนือน้ำว่า มันจะแรงสักแค่ไหน และได้ท่วมบ้านช่องวัวควายของใครบ้างเท่านั้น เมื่อเห็นมันท่วมบ้านพวกทางเหนือ ฉันก็อดเป็นห่วงชาวบ้านดอน-ยายหอมไม่ได้ ฉันจึงขออธิษฐานว่า ขออย่าให้น้ำท่วม ตำบลดอนยายหอมเลย ถ้าน้ำไหลบ่าเข้ามาข้าวปลาก็คงวอดวายหมด และถ้าชาวบ้านยากจน เพราะไม่มีข้าวจะขาย โบสถ์วัดดอนยาย-หอมก็คงจะเสร็จช้า เพราะไม่มีใครจะทำบุญกันได้เต็มที่ เป็นการบังเอิญที่น้ำมันไหลอ้อม พวกชาวบ้านเขาเลยเลื่องลือไปอย่างนั้น

หลวงพ่อเงินไม่ใช่จะมีเมตตาต่อมนุษย์เท่านั้น แม้แต่สัตว์เดรัจฉาน หลวงพ่อเงินก็มีความเมตตาต่อมัน หลวงพ่อเงินเลี้ยงลิงแสนรู้ไว้ตัวหนึ่งชื่อ "เจ้าสังข์" และเลี้ยงวัวไว้อีกตัวหนึ่งชื่อ "สำลี" เป็นวัวที่ฉลาดและเข้าใจภาษาบ้าง นอกจากสัตว์ที่ได้กล่าวมาแล้ว หลวงพ่อเงินยังได้เลี้ยงแพะ นกเป็ดน้ำ ซึ่งหลวงพ่อเงินได้ให้ความอุปการะเลี้ยงดูเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะความมีเมตตา

ของหลวงพ่อ ซึ่งความเมตตาและความสงสารสัตว์ได้มีมาแต่เด็ก ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้ว และท่านได้สร้างปูชนียสถานไว้มากมายแต่จะไม่นำมากล่าว แต่ผลงานของหลวงพ่อเงินเป็นที่นิยมนับถือของประชาชนทั่วไป ปัจจุบันท่านก็ยังอยู่ที่วัดดอนยายหอม ขณะนี้ท่านมีอายุได้ ๘๒ ปี

เหรียญหลวงพ่อกลั่น

....โดย "โสฬส"

เหรียญหลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติการาม (รุ่น ๑) เป็นเหรียญที่ได้รับความนิยมจากนักนิยมพระเครื่องอย่างสูงยิ่ง ในสมัยเมื่อสิบกว่าปีล่วงมาแล้ว เหรียญหลวงพ่อกลั่นมีราคาสูงกว่าสมเด็จบางขุนพรหมเสียอีก และเป็นเหรียญที่หาได้ยากเหรียญหนึ่ง และได้รับยกย่องให้เป็นเหรียญอันดับ ๑ แต่มาในปัจจุบันนี้เหรียญหลวงพ่อกลั่น ได้รับความนิยมด้อยไปกว่าเหรียญหลวงพ่อวัดหนัง (พระภาวนาโกศลเถระ "เอี่ยม") นับว่าคู่คี่เป็นที่สุด ยากจะตัดสินได้

ที่ว่าได้รับความนิยมด้อยกว่านั้น ด้วยเหตุหลายประการ กล่าวคือ ท่านสร้างเพียงรุ่นเดียวคือเหรียญรูปท่าน ปี พ.ศ. ๒๔๖๙ เท่านั้น และจำนวนก็น้อยมาก น้อยกว่าเหรียญวัดหนัง ซึ่งมีตั้ง ๓ รุ่น ๓ แบบด้วยกัน เหรียญท่านสร้างปี พ.ศ. ๒๔๖๙ นี้ ท่านสร้างขึ้นเพื่อหาเงินบูรณะปฏิสังขรพระอุโบสถ ใครร่วมทำบุญ ๑ บาท ก็จะได้รับเหรียญรูปท่าน ๑ เหรียญ

ความจริงแล้ว เหรียญรูปท่านน่าจะออกสู่ตลาดมากกว่านี้ แต่ที่หาได้ยากนั้นเพราะคนที่ได้รับจากท่านส่วนมากนำเอา

ขึ้นคอเลย และยิ่งเป็นสมัยก่อนด้วยแล้ว การที่จะเอามาเลี่ยมเหมือนในปัจจุบันยกหน้ายกหลังเพื่อกันสึกนั้นเป็นไม่มีแน่ ถึงจะมีเลี่ยมเงินเลี่ยมทองกันบ้างก็เป็นชนิดเลี่ยมจับขอบธรรมดา และนิยมให้เหรียญได้สัมผัสกับเนื้อกับหนัง ตามคติที่เชื่อถือกันมาแต่โบราณอีกด้วย เมื่อตกมาถึงขณะนี้จึงเหลือแต่แก่นเสียเป็นส่วนมาก อีกทั้งเจ้าของเขารับมรดกตกทอด พบเห็นอภินิหารประจักษ์มามากด้วยแล้วยิ่งไม่มีทน ท่านจะเอาเหรียญรุ่นเดียวกันไปแลกเขาก็ไม่เอา เพราะเหรียญแต่ละอันนั้นล้วนแต่มีประสบการณ์ที่น่าเลื่อมใสทั้งนั้น

ลักษณะ เหรียญหลวงพ่อกลั่นรุ่น ๑ ปี พ.ศ. ๒๔๖๙ นั้นเป็นรูปเสมา

ด้านหน้า เป็นรูปหลวงพ่อนั่งสมาธิอยู่บนตั่งขาสิงห์ ล้อมรอบด้วยอักขระ "นะโมพุทธายะ" และกนกทั้งซ้ายและขวา กรอบนอกเป็นเม็ดไข่ปลาเรียงรายโดยรอบซ้อนกัน ๒ ชั้น และมีอักขระว่า "หลวงพ่ออุปัชฌาย์ (กลั่น) วัดพระญาติ" โค้งตามรูปเหรียญด้านบนอ่านตามขวาง "พ.ศ. ๒๔๖๙" ชัดเจน

ด้านหลัง ตรงกลางเป็นยันต์เทาะขัดสมาธิ อักขระขอมทั้ง ๔ ตัว อ่านได้ความว่า พุทธสังมิ

ด้านล่างสุด คือ ตัวนะ ล้อมรอบด้วยกำแพงแก้ว ๓ ชั้น

เหรียญรุ่น ๑ นี้ เท่าที่พบมีอยู่ ๒ ชนิด คือ ทองแดงและ และเงิน สำหรับเหรียญเงินฉลุเฉพาะองค์ท่านปะลงไปเป็นทอง เป็นนาคก็มี แต่น้อยมาก

พระอุปัชฌากลั่น ชมโชติ อดีตท่านเจ้าอาวาสวัดพระ-ญาติการาม ต. ไผ่ลิง อ. เมือง จ. พระนครศรีอยุธยา เป็นใคร มาจากไหน ขณะนี้ยังเป็นปัญหาที่มืดมนอยู่ ยังหาหลักฐานไม่พบ โดยอย่างยิ่งหลวงพ่ออิ่น พระครูกิตติคุณ ศิษย์เอกที่อยู่ปฏิบัติท่าน มาตั้งแต่เล็กแต่น้อยดังกล่าวแล้ว ท่านก็มาด่วนมามรณะภาพไป เสียก่อน โดยไม่มีใครได้จดบันทึกเอาไว้เลย

ท่านเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน พระครูสังฆรักษ์เฉลิม (เขม-ทัสสี) ท่านได้บวชเรียนอยู่กับหลวงพ่ออิ่นมากกว่า ๓๐ พรรษา แล้ว ท่านได้พยายามสืบเสาะตามบรรดาลูกศิษย์ลูกหาของท่านที่ ใกล้ชิดพอที่จะยึดถือเอาเป็นหลักฐานได้บ้างในปัจจุบันนี้ ก็เกือบจะ ไม่มีตัวเอาเสียเลย ส่วนมากได้ล้มหายตายจากไปเสียเกือบหมด ส่วนที่เหลืออยู่บ้างก็เฒ่าชะแลแก่ชราหลง ๆ ลืม ๆ นอกเสียจากเก็บ เล็กผสมน้อยจากปากลูกศิษย์คนโน่นนิดคนนี้หน่อย พอประติดประ-ต่อมาเล่าสู่กันฟังได้ดังนี้

หลวงพ่อกลั่น บางท่านว่าท่านเป็นคนแถบท่าเรือ หรือท่า หลวง จ. อยุธยานี่แหละ เอาแน่ไม่ได้เอาว่าเป็นคนจังหวัดอยุธยา

ก็แล้วกัน ท่านมาจำพรรษาอยู่ในวัดพระญาติเฉพาะในพรรษาเท่านั้น ท่านถือธุดงค์เป็นวัตร อยู่ไม่ค่อยติดวัด ท่องเที่ยวแสวงหาความวิเวก ต่างถิ่นต่างแดนตามอัธยาศัยของท่าน เมื่อใกล้จะเข้าพรรษา ท่านจึงจะกลับวัดพระญาติเสียครั้งหนึ่ง เป็นอยู่เช่นนี้ตลอดเวลาที่สังขารจะอำนวย

หลวงพ่อกลั่นท่านเป็นคนที่ลักษณะค่อนข้างเตี้ย ดำ แบบมะขามข้อเดียว อดทนเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว และกล้าหาญพูดจริงทำจริง เมื่อก่อนที่ท่านจะอุปสมบทนั้นท่านมีนิสัยชอบเอาชนะคนและเป็นนักเลงเต็มตัว ชอบและถนัดในเชิงหมัดมวย กระบี่กระบองรอบตัว ในสมัยที่ท่านเป็นเจ้าอาวาสอยู่ ท่านได้ตั้งคณะนักมวยและกระบี่กระบองวัดพระญาติขึ้นคณะหนึ่ง เป็นที่ขึ้นชื่อลือชามาจนทุกวันนี้

สำหรับวิทยาอาคมในด้านไสยศาสตร์ก็เช่นกัน ท่านสนใจร่ำเรียนมาแต่เล็กแต่น้อย ใครดีอยู่ที่ไหนท่านจะต้องดั้นด้นไปเรียนทั้งหมด โดยเฉพาะวิชา "ชาตรี" ชักยันต์แบบแขกชนบทที่เรียกกันว่า "๙ เฮ" นั้น ท่านไปร่ำเรียนมาตั้งสองอาจารย์ ดูเหมือนเรียนกับอาจารย์จากกรุงเทพ ฯ คนหนึ่งชื่อ "เหมือน" เพื่อให้เกิดความช่ำชองนั่นเอง ลูกศิษย์ลูกหาของท่านเมื่อเรียนวิชานี้ไปจากท่านแล้ว ส่วนมากหาดียาก ไปเป็นโจรเป็นนักเลงติดคุกติดตะราง

เสียแหละมาก สำหรับลูกศิษย์ของท่านที่อยู่กันมาแต่เล็กแต่น้อย ถ่ายทอดสรรพวิทยาจากท่านมาหมดก็มีคนเดียวเท่านั้น คือหลวงพ่อ อั้น พระครูศิลกิตติคุณ

หลวงพ่อกลั่นนั้น ใช่ว่าท่านจะเก่งแต่ด้านคงกระพันชาตรี อย่างเดียวก็หาไม่ ทางเมตตามหานิยมท่านก็เก่งไม่ใช่เล่น ผง มหาราช, อิธิเจท่านก็เก่ง แต่คนส่วนมาก เมื่อพูดถึงหลวงพ่อกลั่น มักจะได้ยินกิตติศัพท์ท่านหนักไปในทางนั้นแหละเป็นส่วนใหญ่ เพราะ ของทางคงกระพันชาตรีนั้นเห็นผลได้ชัดเจนกว่าทางเมตตา

ในบั้นปลายของชีวิตท่านนั้น ท่านไม่สร้างสมอะไรทั้งสิ้น กุฏิของท่านจึงเต็มไปด้วย หมา แมว ของทาน คนบ้า และขี้ยา เต็มไปหมด ใครถวายข้าวของมาท่านเป็นแจกจ่ายทั่วไปหมด ที่ เหลืออ้ายพวกขี้ยาขอทานเอาไปแลกไปขาย ท่านไม่เคยว่า เคย กล่าว ถือ "ชั่ง" แม้แต่สตางค์ที่ใส่ติดตัวไว้ มันมาบีบ ๆ นวด ๆ ปล้นเอาไปแล้ว เอากระเบื้องมาใส่แทนไว้ให้ก็มี

เรื่องบิณฑบาตก็เหมือนกัน ท่านออกบิณฑบาตเพียงองค์ เดียวเท่านั้น เพราะไม่มีใครอยากจะไปกับท่าน กว่าท่านจะกลับก็สาย ตะวันโด่ง พอกลับถึงกุฏิทั้งหมาทั้งแมวตามกันเกรียว แย่งยื้อกัน เป็นอลหม่าน อีกทั้งอีกาที่แสนจะปราดเปรียวและสัญชาติญาณที่ ไม่เคยไว้ใจใครเลยมันต่างบินลงมาจับศีรษะจับบ่าท่านอย่างไม่เกรง-

กลัวเป็นฝูง ท่านต้องโปรดมันก่อน เมื่อมันอิ่มหมีพลีมันแล้ว อาหารที่เหลือนั้นจึงจะตกเป็นของท่าน

จะมีใครสักกี่คนที่จะรู้ว่า หลวงพ่อกลั่นวัดพระญาตินั้นท่านสามารถที่จะเลี้ยงอีกาตาแวว ซึ่งมีสัญชาติญาณไม่เคยไว้วางใจใครเลย แต่ท่านสามารถที่จะเลี้ยงมันให้เชื่องเหมือนนกแก้วนกขุนทองเป็นฝูง ๆ ได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ขอท่านได้โปรดใคร่ครวญดูเอาเถิด ใช่ท่านจะดีแต่ทางคงกระพันชาตรีเพียงอย่างเดียวตามที่เข้าใจก็หาไม่ ทางเมตตานั้น ท่านก็ไม่ด้อยไปกว่าคณาจารย์องค์ใดเลย

สำหรับของที่ท่านทำแจกนั้นมีน้อยมาก นอกจากเหรียญรูปท่านปี พ.ศ. ๒๔๙๖ แล้ว ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยากจะได้ของดีจากท่านนั้น ต้องจัดหาข้าวของเอาไปให้ท่านทำ ที่ว่าท่านจะทำเอาไว้แจกเหมือนสมัยนี้เห็นจะหายากมาก ของที่ท่านทำเอาไว้ก็มี เสื้อยันต์, ประเจียด ตระกรุดโทน นอกจากนั้นมี ผังเขมเรียกน้ำมันงาเข้าตัว การเรียกน้ำมันงาเข้าตัวของท่านนั้น แปลกกว่าคณะจารย์องค์อื่น ๆ คือแทนที่จะเรียกโดยการเอาน้ำมันงาใส่ฝ่ามือ ท่านกลับเอาใส่ขันสำริดวางไว้บนศีรษะและบริกรรมเรียกเข้าตัวจนหมดสิ้น สำหรับเสื้อยันต์และประเจียดนั้น ปีหนึ่ง ๆ ท่านจะทำให้เพียงหนึ่งหรือสองตัวเท่านั้น หาได้จัดพิมพ์แล้วเอาไปปลุกเศกครั้งละ

มาก ๆ เหมือนปัจจุบันนี้หาไม่ ฉะนั้นของที่ทำไว้จึงหายากและมีจำนวนน้อยมาก ผู้ที่รับมรดกตกทอดกันมาก็หวงแหนยิ่งนัก

หลวงพ่อกลั่นท่านมรณภาพราว ๆ ปี พ.ศ. ๒๔๗๗ จำกันได้ว่า "หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้วเพียงปีกว่า ๆ ท่านก็มรณภาพ" และหลังจากท่านมรณะได้ปีกว่าก็ทำการฌาปนกิจราวปี พ.ศ. ๒๔๗๙ ในงานฌาปนกิจนี้ หลวงพ่ออั้นท่านได้ออกเหรียญกลมรูปหลวงพ่อกลั่นอีกเหรียญหนึ่ง เพื่อแจกเป็นที่ระลึกงานศพ เหรียญนี้อยู่ในความนิยมของนักสะสมอยู่เหมือนกัน และราคาค่อนข้างสูง

เมื่อพูดถึงหลวงพ่อกลั่น ก็ยากที่จะลืมกล่าวถึงหลวงพ่ออั้นพระครูศิลกิติคุณ (คันธาโร) เพราะหลวงพ่ออั้นท่านมีความผูกพันอยู่กับหลวงพ่อกลั่นยากที่แยกจากกันได้ โดยที่หลวงพ่อกลั่นท่านถือสันโดษ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครและท่านเป็นผู้ที่ไม่สะสมอะไรทั้งนั้นนี่เอง ภาระต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการปกครอง การทำนุบำรุงวัดวาอารามจึงตกเป็นหน้าที่ของหลวงพ่ออั้นโดยเฉพาะ แม้กระทั่งการรับแขกหรือใครจะร่ำเรียนสรรพวิทยาต่าง ๆ จึงตกเป็นหน้าที่ของหลวงพ่ออั้น ต้องแนะนำสั่งสอนให้เข้าใจเป็นอันดับแรกก่อน ต่อเมื่อผ่านหลวงพ่ออั้นสอบทานดีแล้ว จึงจะไปยกครูกับหลวงพ่อกลั่นต่อไป ดำเนินอยู่เช่นนี้ตลอดอายุขัยของท่าน

สำหรับหลวงพ่ออั้นนั้น ท่านได้ประสิทธิประสาทถ่ายทอดวิชาอาคมเอาไว้จนหมดสิ้น เรียกกันว่าเป็นศิษย์เอกทีเดียว แม้แต่เหรียญรุ่น ๑ นั้น หลวงพ่ออั้นท่านเป็นผู้ดำริจัดสร้างปลุกเศกจนดีแล้ว จึงเอาไปถวายหลวงพ่อปลุกเศกอีกชั้นหนึ่ง เหรียญรูปหลวงพ่อกลั่นรุ่นหลัง ๆ ซึ่งปลุกเศกโดยหลวงพ่ออั้นใช่ว่าจะด้อยไปกว่ารุ่นแรกก็หาไม่ มีผู้นำไปใช้แล้วประสพอภินิหารอยู่มากรายด้วยกัน

เมื่อกล่าวประวัติของหลวงพ่อกลั่นแล้วใคร่จะกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของหลวงพ่ออั้นสักเล็กน้อย เพื่อประติดประต่อให้เรื่องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

หลวงพ่ออั้นนั้นท่านเป็นลูกผู้มีอันจะกินคนหนึ่ง อยู่ที่อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยานั่นเอง เมื่อท่านยังเล็กอยู่นั้นท่านเป็นคนใจบุญมาก มีอุปนิสัยเมตตาอารีมาแต่ยังเยาว์ ไม่ชอบทำบาป ถ้าบิดามารดาใช้ให้เอาข้าวปลาอาหารไปเลี้ยงแขกที่นาในระหว่างทางถ้าท่านพบหมา หรือแมว ท่านจะต้องเอาอาหารนั้นเลี้ยงหมาเลี้ยงแมวหมดสิ้น และถ้าใครจับสัตว์ที่มีชีวิต เช่น นก หนู ปู ปลา ท่านจะแอบปล่อยเสียหมด และอีกประการหนึ่งท่านไม่ชอบที่จะอยู่บ้าน ท่านชอบอยู่วัด บิดามารดาเลยพามาฝากให้อยู่กับหลวงพ่อกลั่นแต่เล็ก

เมื่ออยู่กับท่านมีหน้าที่ปฏิบัติหลวงพ่อกลั่นอย่างใกล้ชิดจนหนุ่มใหญ่ โดยไม่ได้บวชเณรมาก่อนเลย วันพระวันโกนท่านชอบอ่านหนังสือธรรมให้ญาติโยมฟัง พออายุครบบวช หลวงพ่อกลั่นจึงบวชให้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลวงพ่ออั้นนั้น ท่านมีหัวใจในทางพัฒนาทนุบำรุงวัดให้เจริญรุ่งเรืองตลอดมา ท่านเป็นคนที่มีความรู้ในด้านประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะกรุงศรีอยุธยาเป็นอย่างดียิ่ง ท่านได้เก็บเอาชิ้นส่วนของพระพุทธรูปที่จมดินจมเลนอยู่ในป่า ซึ่งปราศ-จากคนดูแลเอาใจใส่ ท่านเอามาบูรณะซ่อมแซมขึ้นจนเป็นองค์ใหม่ ถ้าท่านมีโอกาสไปเยี่ยมวัดพระญาติ ท่านจะเห็นพระพุทธรูปปูนปั้นเรียงรายรอบพระอุโบสถทั่วไป

ขณะนี้แม้ท่านจะได้มรณะภาพไปแล้วก็ตาม ใช่ว่าวัดพระ-ญาติ จะสิ้นเชื้อสายหมดตัวแทนเสียเลยทีเดียวก็หาไม่ ท่านเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน หลานหลวงพ่ออั้น ท่านได้บวชเรียนศึกษามาจากหลวงพ่ออั้นกว่า ๓๐ ปี ได้รับการถ่ายทอดสืบต่อมา

พิมพ์ที่
ส. ตั้งเจริญการพิมพ์ ตรอกวัดราชสิงขร 2 ถนนเจริญกรุง
ยานนาวา กรุงเทพมหานคร โทร. 890475
นายปรีชา ธีรทวีวุฒิ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2516